

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-8250
(212) 227-8251

PIK LXXXV. Ч. 120. ДЖЕРСІ СІТІ і НЬО ЙОРК, СЕРЕДА, 31-го ТРАВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, MAY 31, 1978 No. 120. VOL. LXXXV.

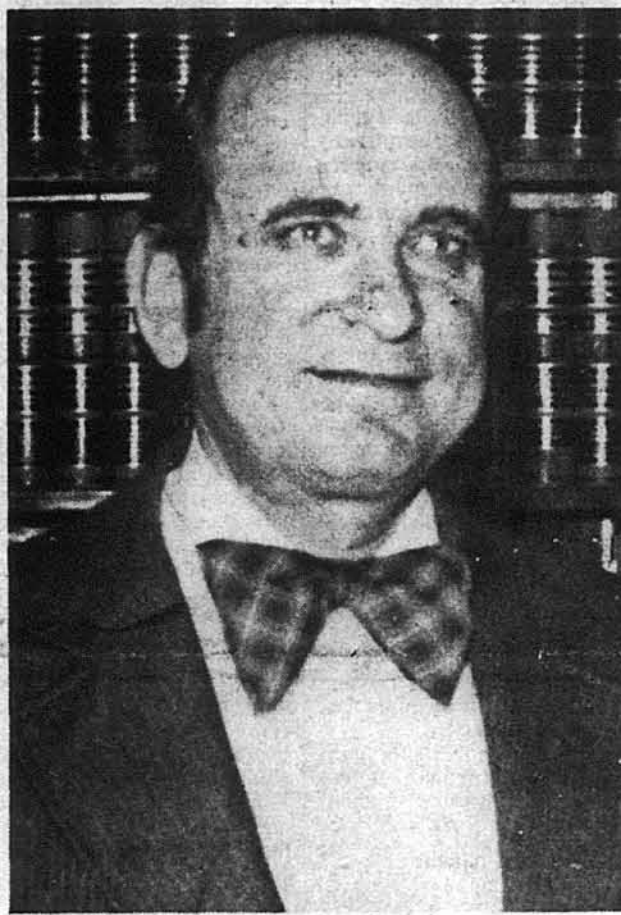
Д-Р ІВАН О. ФЛИС ОБРАНИЙ НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, — А Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ НА ЗАСТУПНИКА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА; СЕН. ПАВЛО ЮЗИК ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВНОГО ДИРЕКТОРА УНС НА КАНАДУ, ПАНІ МАРІЯ ДУШНИК НА ЗАСТУПНИЦЮ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА, ВОЛОДИМИР Я. СОХАН НА ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ І ПАНІ УЛЯНА ДЯЧУК НА ГОЛОВНОГО КАСИРА; ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ ОБРАНИЙ НА ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА. 29-ТА КОНВЕНЦІЯ УНС ЗАКІНЧИЛАСЯ СХВАЛЕННЯМ БАГАТО-МІЛЬЙОНОВОГО БЮДЖЕТУ, \$50,000 НА НАРОДНІ ЦІЛІ І СТИПЕНДІЇ ТА РЕЗОЛЮЦІЙ І РЕКОМЕНДАЦІЙ ДЛЯ ДОБРА ОРГАНІЗАЦІЇ І ГРОМАДИ.

Піттсбург. — 29-та Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу, яка почалася тут в понеділок, 22-го травня 1978 р., з участю 406 управнених до голосування делегатів із ЗСА і Канади та яка протягом тижня вислухала звітів головних урядовців, відбула над ними дебати і в результаті схвалила ряд змін і доповнень до статуту вибором нового Головного Уряду УНС на нову чотирирічну каденцію, закінчилася в суботу, 27 травня, схваленням багатомільйонного бюджету, пожег на народні цілі і стипендії та ряду резолюцій і рекомендацій для доброго організації.

Конвенцією, як відомо, проводила президія в складі: проф. д-р Ярослав Палох — голова, Леонід Філь і проф. Іван Телок — заступники голови та мгр Іван Скоцилас і пані Тамара Куропась — секретарі. Місцевий Конвенційний Комітет, який подбав про відповідні влаштування для делегатів і Конвенції та про конвенційні імпрези, включно з великим концертом в неділю, 21-го травня, і конвенційним бенкетом у четвер, 26-го травня, очолював переобраний знову на головну раду радного Андрій Джула.

Головною темою розмов і турбот делегатів під час конвенції був вибір нового Головного Уряду, що цим разом відбувся при допомозі виборчих машин. Кінцевий вислід голосування був проголошений в пізніх годинах у п'ятницю, 26-го травня, після чого відбулося записання новообраного Головного Уряду, що його перевели два почесні члени-сен'єри, п. Роман Слободян і інж. Степан Куропась. Новообраний головний предсідник д-р Іван Флис вигословив своє програмове слово, текст якого надрукований на іншому місці в цьому числі — на кінцевій сесії Конвенції в суботу, 27-го травня.

Подробиці Конвенції та важливіші її ухвали будуть подані в чергових числах "Свободи". Конвенцію Закінчено в полудневих годинах в суботу, 27-го травня, коротким кінцевим словом голови Конвенційного Комітету гол. радного Андрія Джули та предсідника Конвенції проф. д-ра Ярослава Палоха, після чого о. Петро Мелех провів кінцеву молитву, а присутні відспівали "Боже Великий" та український національний гімн "Ще не вмерла України".

Д-р ІВАН О. ФЛИС

Д-р МІРОН КУРОПАСЬ

СЕН. ПАВЛО ЮЗИК

ПАНІ МАРІЯ ДУШНИК

ВОЛОДИМИР Я. СОХАН

ПАНІ УЛЯНА М. ДЯЧУК

ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ

ВИГРАВ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ...

СЛОВО НОВООБРАНОГО ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА Д-РА ІВАНА О. ФЛИСА

Прошу прийняти від мене щирі подяку за це довір'я, яке Ви мені виявили вибором мене на головний предсідник Українського Народного Союзу, цієї найстаршої і найбільшої української організації у вільному світі. Дякую Вам за вибір Головного Уряду в такому складі, який Ви відмодили щонайменше на п'ять років.

Цим вибором Ви доказали, що Ви знаєте і розумієте головні проблеми, які існують в нашій установі. Я пляную зробити повний ужиток із знання цих проблем, що його мають новообрані члени Головного Уряду, для добра нашої інституції.

Ми закінчуємо цю нашу Конвенцію дещо поділені. Ніхто бо не є цілком певний, хто виграв, а хто програв. Я думаю, що виграв Український Народний Союз! Ми старалися, щоб в наших керівних органах мали свою репрезентацію всі прошарки, які становлять нашу внутрішню структуру. Я думаю, що це неможливе; щоб кожна група могла мати в керівних органах нашого Союзу кількісно таку репрезентацію, яка на її думку і в її оцінці їй належить. Тим усім, які не є вдоволені зі своєї репрезентації в наших керівних органах, щиро домагаюся, щоб вони головну увагу звертали на якість, а не на кількість тієї репрезентації.

Я не бажаю і не бажаю очолювати нашу славу організації та репрезентувати в ній будь-яку одну чи дві групи, які входять в її внутрішню структуру. Я вважаю, що голова нашого братського Українського Народного Союзу повинен однаково заступати інтереси всіх груп: тут народжених, давніших поселених і нових іммігрантів, як і всі релігійні віровизнання та всі політичні угруповання. Це я виконуватиму і вірю та очікую, що в цьому матиму повну підтримку і співпрацю всіх членів нашого Головного Уряду, наших відділових урядовців і від усіх Вас, Браття і Сестри, бо наше членство в нашій братській установі робить нас братами і сестрами.

Особисто я вважаю себе за дуже щасливу людину: я є "старим іммігрантом", бо приїхав до Америки в 1935-му році; я є американцем, бо виріс і виховався в Америці, і я є новим іммігрантом, бо з новими іммігрантами, зокрема з їхньою "Самопоміччю" в Нью-Йорку, працюю вже половину свого життя. Так то бувши в одній особі репрезентантом усіх трьох головних секторів нашої внутрішньої структури, знаючи і розуміючи їхні потреби і мрії, я докладаю всіх своїх сил, щоб усім забезпечити в нашій установі найкращий розвиток і найбільш надійну будучність. Буде-як, навіть найменша дискримінація будь-якої складової частини членства нашої великої і славної установи була б великою шкодою для всієї нашої організації.

Докладамо всіх наших сил і зусиль, щоб виликувати ті рани, які могли заіснувати внутрі і з-зовні нашого Батька — Союзу, бо знаємо, що тільки тоді, як побудуємося будьяких пересудів чи ненависті з наших рядів та як привернемо згоду і братерство між нами, зможемо спільно створити головну передумову дальшого і неспинного росту членства і майна нашого Союзу.

Я прирікаю, що наш Головний Уряд спиратиметься більше на спільних акціях та частіших зустрічах і нарадах наших керівних органів, як цього вимагають братерська структура і характер та найкращі інтереси нашого Українського Народного Союзу. Я зможу виконати це тільки тоді, як у цьому допоможе мені кожний член Головного Уряду. Такої допомоги і співпраці я прошу і очікую...

Ірина Астахова-МекКліллен прохас президента Картера допомогти видістатись з СССР

Москва. — Ірина Астахова-МекКліллен, дружина американського професора Вудфорда МекКліллена з університету Вірджинії, який советські власті від 1974-го року відмовляються видати дозвіл на виїзд до ЗСА, минулого четверга, 25-го травня, повідомила закордонних кореспондентів у Москві що написала відкритого листа до президента Джімі Картера і державного секретаря Сайруса Венса, прохаючи їхньої допомоги в справі "об'єднання нашої родини".

Астахова МекКліллен написала згаданого листа після того, як советське паспортне бюро знову відмовилося видати їй та 19-річній дочці дозволу на виїзд, хоча на початку травня

це бюро і працівники КГБ заставили Астахову вивести нову апликацію на виїзд із Советського Союзу.

У кінці квітня, тобто під час перебування в Москві державного секретаря Венса, Астахова-МекКліллен намагалася прикувати себе до залізної огорожі амбасад ЗСА, щоб таким чином запротестувати проти советських відмов надати їй та дочці виїзні візи. Вона тоді також розвинула транспаранти з написами: "Вже чотири роки чекаю на візу" і "Пустіть мене до чоловіка". Советські міліціонери спершу затягнули її до міліційної будки біля амбасад, а відтак відвели автомобілем до головної квартири. Того самого дня її звільнили.

НОВООБРАНИЙ ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

Д-Р ІВАН О. ФЛИС* — головний предсідник
Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ* — заступник головного предсідника
СЕН. ПАВЛО ЮЗИК — головний директор УНС на Канаду
ПАНІ МАРІЯ ДУШНИК — заступниця головного предсідника
ВОЛОДИМИР Я. СОХАН — головний секретар
ПАНІ УЛЯНА ДЯЧУК — головний касир
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ* — головний організатор

ГОЛОВНІ КОНТРОЛЕРИ

Д-Р БОГДАН ФУТЕЙ*
ПРОФ. ІВАН ТЕЛЮК*
ОТЕЦЬ СТЕПАН БІЛЯК*
ПРОФ. Д-Р БОГДАН ГНАТЮК
МГР ІВАН ГЕВРИК

ГОЛОВНІ РАДНІ

ІНЖ. АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
ПАНІ ТЕКЛЯ МОРОЗ
АНДРІЙ ДЖУЛА
Д-Р АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ*
ПРОФ. ТАРАС ШМАГАЛА
ПАНІ АННА ГАРАС
ПАНІ ГЕЛЕН ОЛЕК
ВАСИЛЬ ДІДЮК
ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ
ІНЖ. МИРОСЛАВ КАЛЬБА
МИКОЛА ХОМАНЧУК*
РОМАН КУРОПАСЬ*
МИХАЙЛО СОРОКА*
ЄВГЕН РЕПЕТА

Зірка (*) означає, що названий був обраний на цей пост уперше.

ВИБІР ГОЛОВНОГО УРЯДУ

З уваги на загальне зацікавлення вибором Головного Уряду Українського Народного Союзу на 29-й Конвенції в Піттсбурзі в тиждень від 22-го травня 1978, подасмо перебіг та вислід цих виборів в останньому голосуванні, називаючи головних кандидатів на всі пости та кількість одержаних ними голосів, друкуючи імена переможців чорними літерами.

На головного предсідника:

Д-р Іван О. Флис 175 голосів
Йосип Лисогір 130 голосів
Мгр Іван Винник 121 голос

На заступника головного предсідника:

Д-р МIRON Куропась — обраний через аклямацію після того, як одержав у номінаційних виборах 202 голоси, а д-р Богдан Футей із 122 голосами і д-р Іван О. Флис із 68 голосами відмовились кандидувати.

На головного директора для Канади:

СЕН. Павло Юзик — обраний через аклямацію після того, як одержав у номінаційних виборах 225 голосів, а Василь Дідюк із 102 голосами та мгр Іван Геврик із 4 голосами відмовились кандидувати.

На заступницю головного предсідника:

Марія Душник 245 голосів
Гльорія Пашин 89 голосів

На головного секретаря:

Володимир Я. Сохан — обраний через аклямацію після того, як одержав у номінаційних виборах 391 голос, а Степан Гавриш із 7 голосами та Уляна Дячук із 2 голосами відмовились кандидувати.

На головного касира:

Уляна М. Дячук — обрана через аклямацію після того, як одержала у номінаційних виборах 384 голоси, а Степан Гавриш із 3 голосами та Володимир Сохан із 3 голосами відмовились кандидувати.

На головного організатора:

Василь Оріховський 201 голос
Степан Гавриш 186 голосів

(Закінчення на ст. 3-ій)

Бжезінські закінчив поїздки на Далекий Схід

Сеул/Вашінгтон. — Д-р Збігнев Бжезінський, головний дорадник Білого Дому для справ крайової безпеки, минулого четверга, 25-го травня, закінчив свою 5-денну поїздку по країнах Далекого Сходу, під час якої відвідав комуністичний Китай, Японію та Південну Корею.

У Сеулі Бжезінські відбув нараду з південнокорейським президентом Парком Чунг Гі, а після неї заявив кореспондентам, що ЗСА "прикладають велику увагу приятельським і союзним зв'язкам з Південною Кореєю", та хвалив Сеул за соціальний та економічний прогрес. Він нічого не згадував про порушення прав людини, зокрема політичних прав, урядом президента Парка.

Під час одноденного перебування в Сеулі Бжезінські кількакратно запевняв,

що заплановане відтягнення американських піхотинців — біля 33,000 вояків — не послабить оборонної спроможності Південної Кореї, бо ЗСА в той же час скріплять свої повітряні сили в тій азіатській країні і збільшать військову допомогу Сеулеві.

Переговори Бжезінського з лідерами комуністичного Китаю тривали три дні, під час яких він кілька разів підкреслював, що ЗСА хочуть встановити нормальні дипломатичні зв'язки з Пекіном. Відтак Бжезінські в Токіо і Сеулі інформували членів японського і південнокорейського урядів про перебіг і вислід його нарад з лідерами червоного Китаю.

Минулого четверга Бжезінські та ціла американська делегація відлетіла до Вашингтону.

Ріген говорив про спотворювання в УССР української колядки

Сан Франціско. — Роналд Ріген, колишній губернатор Каліфорнії й колишній кандидат на президента ЗСА, один із найвпливовіших республіканських діячів в Америці, вигословив 9-го травня через радіо промову про релігійність українського народу та спеціально зупинився на колядці "Нова радість стала".

Він звернув увагу, що колись святковано в Україні Різдво надзвичайно урочисто і що колядка "Нова радість стала" була найбільш популярною та милою ук-

раїнцям релігійною пісню. За більшовицького панування советські цензори так змінили текст цієї колядки, що позбавили її цілком релігійного характеру та ввели до неї слова про п'яти-тиратенну зорю і боротьбу проти "буржуїзм".

Однак український нарід — казав Ріген — увів собі сам додаткову строфу, яку співає, дармащо її нема у друкованих співаниках: "Промис Тебе, Царю, промис Тебе нині, даруй волю, верни славу, нашій нещі України."

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Трагікомедія розбросення

У тому часі, коли Советський Союз — за твердженням західних військових фахівців — „наздігав і перегнав“ З'єднані Стейти у деяких родах зброї як наприклад, скількістю далекосяжних ракет чи скількістю підводних човнів, — Совети наповняли на скликанні надзвичайної сесії Об'єднаних Націй залу „генерального і тотального“ розбросення. Цікава річ: всі розсудливі і добре поінформовані державні мужі світу знають, що „генеральне і тотальне“ міжнародне розбросення — це утопія, це просто тільки пропагандивна фраза у добі дальших перерганів у зброєнні. Проте, на ту надзвичайну сесію ООН приїхали представники 149 країн світу, між ними президент Франції, прем'єри Британії, Західної Німеччини, Італії й багатьох інших країн.

Добре сталося, що не виступив там із промовою президент Картер, а тільки віце-президент Мондейл. Його конкретні пропозиції щодо частинного обмеження зброєння, яке зменшило б астрономічні суми щорічно видатковуваних на військовий бюджет, разом із заявою про готовність Америки дати до розпорядження місії розбросення наймогутніший електронічний вираз для протидії несподіваній атаці агресора („око і вухо“ оборонної системи) — увесь той виступ віцепрезидента Мондейла теж напевне залишиться тільки у протоколах Об'єднаних Націй, як ще одна ораторська імпреза без практичного значення.

Зрештою, за найповажнішими західними часописами, самі советські аранжери й режисери тієї конференції не мають на цілі ніякого розбросення, а тільки пропаганду. Вони мобілізують ніби-то нестральні країни „третього світу“, щоб разом із СССР та його сателітами „нагавували“ нестронну зброю, що потрібна для оборони Західної Європи проти можливої советської агресії, та щоб „домагалися“ від Заходу таких самогубих для нього дій, як ліквідація закордонних баз та розв'язання Атлантичного Союзу. Очевидно, що всякі подібні резолюції також не матимуть практичної ваги, бо вони не будуть обов'язувати Заходу, зокрема Америки, шораз краще свідомої загрози з боку СССР та шораз більше скептичної щодо ваги детанту. Найкращим доказом тверезої оцінки ситуації Америкою є схвалення Палатою Репрезентантів нового військового бюджету на кругло 38 білльйонів дол. із особливим скріпленням морської флотії, та наради „на вершинах“ лідерів 15-ти держав Атлантичного Союзу (НАТО) у Вашингтоні з метою скріплення, а не послаблення того оборонного блоку.

Тому й приїзд найвидатніших представників Заходу на ту конференцію „генерального і тотального“ розбросення був насправді тільки використанням нагоди, щоб перевести власну вужчу конференцію представників відомого світу Західної Європи, ЗСА і Канади — для обміркування, як скріпити себе, щоб кремлівські мироносці їх не „угробили“.

Тріщини в детанті

Шораз більше познак, що минула американсько-советська іділія і що відносини між Вашингтоном та Москвою не крашають, а погіршуються. Не треба було бути ворожим, щоб давно передбачити і знати, що комуністична Москва ніколи не виречеться свого звітного гасла „угробити“ вільний світ, і що всі „відлиги“ та всі миротворчі й куртуазні фрази — це тільки тимчасова тактика, це замилування очей наївним, як хочуть торгувати й заробляти та не хочуть знати правди. Але ситуація не змінється від того, як струсь сховає свою голову в пісок — і скоріше чи пізніше ця ситуація стане настільки грізною, що й зрушить струсь з його вигідної позиції.

Отож, засудження советського фізика Юрія Орлова на 7 років касту і 5 років заслання убурило західний науковий світ. Інша справа, що коли засуджують українського ученого або письменника, то американська преса й публічна думка частіше мовчать, а коли це сталося з москвиним — знявся галас. Але цей галас з приводу засуду Орлова напевно був несподіванкою для Москви, бо вона не могла передбачити, що захитався „культурний обмін“ між ЗСА і СССР. Всі 19 членів американської делегації, які мали відвідати до Москви на тамошній „Міжнародний науковий симпозіум“, відмовилися від цієї подорожі. Президент американської Академії Наук пригадав Москві, що він давно перестерігав, що не можна розмежовувати проблеми людських прав від проблем советських культурних взаємин із Заходом. Президент ньюйоркського Ситі коледжу, Роберт Маршак, який був палким звеличником і пропагатором „культурного обміну“ з советами і був одним із перших, який ще у 1956 році полетів до Москви з приязними відвідинами, тепер відмовився поїхати туди...

Популярна народна приповідка, що „дзбанок воду носить, поки вухо не вірветься“, обов'язує також у політиці. Пасивне ставлення Заходу, зокрема Америки, до різних агресивних дій советського імперіалізму, довело кремлівських володарів до висновку, що треба так робити надалі: використовувати кожне слабе місце на земній кулі, щоб там всадити мети. Метиться пасивне відношення Заходу, зокрема Америки, супроти приборкування советськими танками заворушень і повстань у Польщі, Східній Німеччині, Мадярищині, мститься байдужість, з якою прийнято здвигнення берлінського муру ганьби та інвазію й окупацію Чехо-Словаччини. Метиться байдуже відношення Заходу, зокрема Америки, коли Совети перекинули до Анголі на африканському континенті тисячі кубинських вояків із новітньою „советською зброєю і перетворили ту недавно португальську колонію на комуністичний бастион. Це найбільше підбадьорило Москву, яка з черги вислала до Етіопії тисячі кубинців плюс кругло тисячу власних „дорядників“ з генералами включно. Тепер вишкочені кубинці з советськими ручними скорострілами банди напали на одну провінцію Заїру (колишнього Конго) і вирізали там півтори сотні білих. А у себе дома, на території советської імперії, дали продовжити режим терору.

Москва може легковою поставитися до відмови американських учених обмінюватися науковими відвідинами. Але подорож Збігнева Бжезінського до Пекіну — це такі поважне момент. Бо Бжезінські напевно не розмовляв з пекінськими можновладцями про фізику й літературу. А виявлення в ЗСА нової советської шпигунської афери теж не поліпшує атмосферу. Детант став пустим звуком, а реальною дійсністю з советським імперіалізмом шораз краще розуміння його суті у вільному світі.

В. Гут Кульчицький

РОЛЯ ОДИНИЦІ В ІСТОРІЇ

Для істориків та історіофілів роля одиниці у розвиткових процесах історії була важним питанням від довгого часу. От вже Маківелі у відомому творі „Володар“ казав: „Я знаю багато людей, які вірять, що події цього світу настільки правлять доволу і Богом, що людина не може нічого робити, щоб їх контролювати... Та переривши цей погляд, я прийшов до висновку, що доля керує приблизно половиною наших акцій, а другою половиною вона дозволяє керувати нам“.

Відповіді на ці питання взагалі не хитаються між двома крайностями. З одної сторони, як от у шотландського історика Томи Карлайла, „героїв“ дається домінуючу роль як головний сил причини. З другої сторони, як от у Карла Маркса, дійсні зміни в світі стаються в наслідок дій соціо-економічних сил. Одиниці, як такі, не можуть зробити нічого, що могло б змінити напрям історії. Та немов на глум, якраз дії найвидатнішого визнаваця Маркса дають знаменитий доказовий матеріал у руки противників його погляду. Один з них, професор філософії Сідні Гук у своєму творі „Герой в історії“ пише: „...якщо б не робота однієї людини, ми жили б нині у далекому іншому світі... Без Леніна не було б жовтневої революції“.

Один із сучасних „героїв“, хоч, безперечно, де-що меншого калібру, можна вважати Джорджа Ф. Кеннана.

Американські „алярмісти“ і „приспосувачі“

У „Нью Йорк Таймс Магазін“ за 7 травня ц. р. були поміщені дві цікаві і важливі статті. Редакція підбрала чомусь для них підвійні заголовки, який зовсім не відповідав їхньому змістові. Він бо питався: „Чи Картер може дати собі в останній раз“ — тобто з Брежнєвим, але жадна із статей відповіла на це питання не давала. Обидві обговорювали напрямні зовнішньої політики ЗСА взагалі, а відношення ЗСА до СССР зокрема; перша — зі становища „алярмістів“, друга — „приспосувачів“.

До певної міри виводили читача в блуд і підібрані редакцією заголовки для статей, хоч це само по собі не поменшило їхньої ваги. Так от наголовок статті репрезентанта „алярмістів“ Т. Г. Ніше гласив: „Аргумент за акцією“, а одинока акція, за яку так автор побирався — це акція „контейменту“, акція стримування. Ось авторове заключення твердження: — „Це питання — чи наша політика супроти Советського Союзу має виходити від пристосування, як веде до апізмету (угроблення), чи від згуртування наших сил для розважного опору усяким насяганням Советів, щоб осягнути світову гегемонію, — мусить бути вирішене президентом і вирішене правильно. І це рішення мусить піти у напрям розважного опору“.

У самій же статті автор гоголює увагу присвятив доказам, що СССР думки про світову гегемонію таки не закинув і до цієї гегемонії прямує різними шляхами.

Тяжко спротив, та ще й розважний утотожнювати з акцією; він утотожнюється радше з реакцією на дійсні акції Москви. Статті репрезентанта „приспосувачів“ Джорджа Ф. Кеннана дала назву „Захлик до думання“. Фактично ж це інтерв'ю кореспондентки М. Бергер з Кеннаном попереджене вступом кореспондентки. Все разом презентує найновіші погляди цього „славного дипломата“ на Советський Союз та на відношення до нього ЗСА, які є наступні:

Росіяни змінилися. На Західно Європу СССР не нападе тому, бо не має для того жадної потреби. Теперішній советський провід є дуже консервативний. І зовсім не є він авантюристом. Його ж потягнення в Африці є не авантюризм, тому, бо він „ніколи не дав причини припускати, що він був готовий значно відійти від прийнятої політики і практики... у підбадьорюванні псевдомарксистських „національних рухів за визволення“ у третьому світі“. Твердження, що росіяни „горять бажанням робити жалювізні реформи народам чи їх поневолювати... є серйозним і часом гротескним спотворенням дійсності“. Чи він сказав би, що „ліпше бути червоним як мертвим“. Чи він є півізоляціоніст? О, так. Він є півізоляціоніст. Чи він схвалював політику Кісінджера-Нісона супроти росіян? О, так. У загальному спрямуванні вона була правильною і він хотів, щоб вона продовжувалася.

Редакція шоденника „Нью Йорк Таймс“ не випадково виставила Джорджа Ф. Кеннана як репрезентанта поглядів „приспосувачів“. М. Бергер у своєму вступі до інтерв'ю каже: — „Джордж Ф. Кеннан цими днями є глибоко затурбованою людиною“. А чому ж то він є глибоко затурбованою людиною? То тому, що „його рецепту, як справлятися із Советським Союзом Сталина, домашні тверділініники виконали на те, щоб виправдовувати політику верпоти ворожості супроти Москви. І ці люди „з добрими інтенціями, але введени в оману штовхають З'єднані Стейти до небезпечної конфронтації з Москвою“. Кеннан же, як тво-

реш отої „рецепти“, яку детал був погребав, а „алярмісти“ тепер відкопують, вважав за кінчену кинути весь свій авторитет на боротьбу з ними „алярмістами“ і тому він вповні заслуговує на скипетр речника цієї боротьби.

Інтригуєчий аспект

Та в обговорюванні статті-інтерв'ю появилася також питання, чому саме Кеннан у 1947 р. написав оту славену статтю, яка зробила його архітектором політики „контейменту“ (стримування). Про це його інтерв'юєр пише так: — „Він каже, що статтю він написав для того, щоб пом'якшити занадто оптимістичні переконання, які в тому числі існували у деяких колах Вашингтону. А згідно з тими переконаннями американсько-советський союз Другої світової війни мав забезпечити мир у повсюдному періоді. Стаття перестерігала перед тенденцією вітати випадкові пориви советської кооперації радисним повідомленням, що росіяни змінилися“.

Щому поясненню інтерв'юєр накладає автореоло правдивості своїм передостаннім питанням, яке звучить так: — „Він сказав, що він написав свою „Екс“ статтю у 1947 р., щоб протидіяти „лівацькому ухилу“ того часу. Ви не почуваетесь дивно або незручно у теперішній своїй боротьбі проти „правого ухилу“? Кеннан відповів потакуюче, та почування його тут не є важливі. Важне щось інше. Виглядає, немов би так маневрування мало у зародку вбиті в читача два питання: 1. Чи пояснення Кеннана відповідає правді; 2. Чому він цей аспект взагалі порушив. От ані стаття проф. історії Джона Луїса Галдіс „Контеймент: переосвіта“, написана з нагоди тридцятиріччя виступу „Містера Екста“ („Форейн Ефєр“, липень 1977), ані викликана нею дискусія цього питання взагалі не торкались.

На перше питання насувається негативна відповідь із наступних причин: поперше, в тому часі того роду „лівацький ухил“ не був настільки сильним, щоб загрожував великому впливові на політику уряду ЗСА, а тому тяжко повірити, щоб той „ухил“ штовхнув був Кеннана до написання статті. Подруге, як то признає проф. Галдіс, із 17-ти сторінок статті Кеннана тільки три давали рекомендації, решта ж сторінок були присвячені шуканням за „джерелами советської поведінки“. І власне на цих сторінках Кеннан старався доказати, що нема чого попадати в „гістеричний алярм“ чи в „трагічну деперсію“, бо „пресія Советів проти вільних устанів (Закінчення на стор. 3-ій)

капустою, то ще коло неї лежав шматок ковбаски, або якась кісточка, коло якої навіть можна було щось трошки обгризти. І так начальство „лалало“, а бурски виростили в люди. А був у тому місті староста, очевидно поляк і мав одинаку синокча. І щось раз той синокч „прошкрав“, тож батько взяв його за руку і привів до бурси на цілорічний побут і просив настоятеля, щоб син його був трактований нарівні з усіми бурсками без найменшої протекції. Обступили хлопці делікатного панчика, і пооглядавши його добре з усіх боків, спитали насамперед, як він називається.

„Андрій“, відповів запитаний, а кличуть мене „Ендрус“, — але ви можете кликати мене по вашому. — Добре, Андрію, відповів бурска, сподіваємось, що будеш себе добре серед нас почувати.

— А може тобі у нас так сподобатись, що не захочеш і додому повертати, — жартували друзі. Та Андрійко зовсім не мав зажереної міни, навпаки ця „новість“ здавалась йому цікавими, а навіть до певної міри бавити. Прийшли обідати, і так випало, що сусідом Андрія при столі сидів з одного боку бурсак Юлько, який, хоча ростом був невеликий, то апетит мав мабуть найкращий із усіх бурсаків. Це вже знали в кухні, і щоб не мусів він це допам'янтись „репетки“, дїставав відразу свою відповідну порцію.

Андрійко глянув на цю порцію — майже по береги виповнену тарілку борщу з двома кромками хліба і гору каші на другій тарілці, і з легким страхом в голосі сказав: „Слухай Юлько, ти не тріснеш, як це все з'їш? — Ні, не трісну, — відповів Юлько, не журися брате, за кілька днів і ти з'їсиш порцію і теж не тріснеш. Андрійко взявся за свій борщик, але засичений ще з батьківського дому, де його годували курпатками, бажантами, паштетами і маршипанами, хлєпував лише кілька ложок і чув, що має вже досить. За те він цілий час приглядався, неначе на якийсь цікавий „номер“ в цирку, як Юлько „уплїтав“ свою порцію, і накінце зовсім добродушно спитав, чи не захотів би він ще трохи його каші, якої Андрійко навіть не починав.

— Ні, дякую, відповів Юлько, з мене вже досить моєї, але я бачу, що ти не сконсумував своїх шкварків, то можеш мені дати, вони ще в мене влізуться.

Богдан Бучацький

Чанг Чінг-куо — новий президент республіки на Тайвані

У Тайпєй, на Тайвані, недавно відбувся надзвичайний з'їзд, 1.248-ох делегатів Національного Збору (парламенту), який одногосло затвердив єдину кандидатуру Чанг Чінг-куо на Президента республіки національного Китаю (на Формозі). 68-річний Чанг Чінг-куо, син Чанг Кай-шека, покійного президента Китаю і основника республіки на Тайвані в 1948-му році був від 1972-го року прем'єром республіки і фактично рідив в імені батька, до його смерті два роки тому з рамени гомінданьської (націоналістичної) партії. По смерті батька він дає був прем'єром Тайвану.

Саме перед 30-ма роками, вислідом революції в Китаї і боїв з переважними комуністичними силами Мао Тзе-тунга, переможеної націоналістичної війська Чанг Кай-шека розгромлено на континенті. Вислідом остатнього відступу їх пішли на острів Тайван (Формоз), де при охороні 7 американської океанської флотії, що патрулювала поміж островами і континентом, вони залишилися бастионом супротиву і національних сподівань Китаю, живучи надією дальшої боротьби і переможного повертуту на континент до своїх утрачених сіл, міст і поселістей.

Та з часом змінилися плани і розвинулися надії на сподівану перемогу. Зі зближенням Вашингтону до вигоди Пекіна поступовим на в'язанням діалого і міждержавних відносин, що завершилися прийняттям Китаю до Об'єднаних Націй і виходом із них представника Тайвану, міжнародні відносини значно змінилися і Тайпєй поступово почали опускати акредитовані дипломатичні представники. Політика адміністрації президента ЗСА Ніксона і його дорядника Г. Кісінджера взяла верх над ходом подій щодо дальшої рівноваги сил в Південно-Східній Азії, а головне у відношенні до Тайвану і Китаю. Проте, Національні Збори, які одногосло вибрали нового президента на Тайвані, підтвердили, що по-іхньому нічого не змінилось, що Тайван не звертає із антикомуністичного курсу своєї політики і послідовно йде слідами покійного Чанг Кай-шека, вибираючи його сина на Президента республіки. Так в тіні великого портрету основника китайської республіки Сун Ят-сєна 1.248 послів Національного Збору, що репрезентує цілий Китай, одногосло підтвердили, що новообраний Президент вважатиметься „репрезентантом всіх китайців“ — всього Китаю, що й задовольняло бажання самого президента як спадкоємця влади.

Новий Президент Тайвану вповні свідомий свого становища хоча багато з поміж стареньких послів „представників Китаю“, що на нього голосувало може і надалі жити на Тайвані. Як прем'єр Тайвану, теперішній президент Чанг Чінг-куо значно причинився до злагіднення тертя поміж тубільним і прибулим населенням острова, на що не дуже звертав увагу покійний Чанг Кай-шек, висуваючи на вищі пости в країні виключно старих членів гомінданьської партії, незалежно від їхньої компетенції і знання, що значно збільшувала невдоволення тубільців. Знаючи, що сама пропаганда не творить будуччини, новий Президент поступово вводив до адміністрації тубільців, так що під сучасну пору майже половина його міністрів в кабінеті — це вже „родовиті Тайванці“, що в значній мірі привернуло почуття рівновати серед тубільного населення, що значно етнічно-мовно і обичаєво різнилося від прибулих на острів китайців.

У політичній грі боротьби з противником виникає постійне стеження за подіями і змінами в правлячому апараті на континенті Китаю, головне нова політика Гуа Куо-фєнга щодо Тайвану. Відомий факт, що Гуа Куо-фєнг має в своїй партії на Народному конгресі також „представників Тайвану“, що вважаються в його Асамблеї „представниками провінції Тайвану“. Правда, пекінське керівництво здержується тепер від явної полеміки супроти Тайвану, надіючись на добровільне приєднання „відраваної провінції“ американцями. Китайцям, що живуть за кордоном, дозволяється в відвідині рідних у Китаї, в тому числі і тим, що проживають на Тайвані.

Новий Президент рівнож свідомий факту, що багато впливових особистостей, головне в індустріальному та торговельному житті країни має по війні паспорти для безпеки, та що „індустріальні прибутки експортуються“ тобто гроші пливуть закордон, де живуть китайці. Експортуються і капітал, бо за поширюваними відомостями багато китайців робить інвестиції за кордоном, головне в Японії і в ЗСА, а відомий Південно Каліфорнійський банк у ЗСА мав би мати аж близько 40 відс. свого капіталу, що походить з Тайвану. Навіть одна донька Президента є вже „американською громадянкою“.

Але на другий день, то Андрійко вже з'їв свої шкварки сам, (голод не тітка) і навіть спробував кілька ложок бараболі з капустою і заявив, що він ніколи не думав, що воно може бути так смачне! А через кілька днів то вже Андрійко з'їдав свою порцію „до чиста“ а іноді і просив „репетку“, і не... трісну!

По році Андрійко повернувся в батьківський дім, і казали, що батько вже не мав з ним більше клопоту. Не тому, щоб Андрійко боявся знову попасти до бурси, ні, він вже навіть був живий з бурсками і незле почував себе серед тієї оригінальної, веселої „братії“, тільки він вже тепер дивився іншими очима на життя.

А бурсак Юлько, це мій батько, який розказав мені цю історію.

Іванна Савицька

3 МОГО ВІКНА

Коли, ви постійно часом під дверима тітки Лисавети, ви почувли б таку, приблизно, розмову: — „А ти, Дзьобуку, не вертись, не вередуй, не збивай біля себе шуму, а то, чого доброго, люди подумают, що я тобі кривду чиню, голодом тебе морю або що. Не подумай! Гляди, небо, з тіткою не сперечайся, не дрозчися, вона ж тебе доглядає, догоджає чим може, а ти ж хачеш і співати тітки не хочеш. Вона, як розсердиться, прожне мовчки з хати, і що тоді буде, га? Не прожне, — каже? Не прожне, бо любить навіть такого неспівачого. Може і правда, відай, що любить, як тримає“.

Це так тіточка Лисавета до своїх пташків говорить. Все, що в неї на серці, виливає пташчин дового, предвого мовою. Треба ж бо з кимось живим поділитися своїми гадками. А гадок у тітки багато, ой, багато...

А до Онисі Кіт-прибула в хату якась приволікала. Вона загірла його теплом мовчазної тиші, весь час на руках носить, гладить, годусь, навчає ладу і звичаїв.

Вся хата загомоніла зразу, обновила тей би, ясна, світліша стала. Влхво вони обідають, удвох відпочивають. Кіш добре, а Онисі ще ліпше. Тільки вона веселішою стала, а Кіш вже „журить“ і „журить“, бурликає по-котляком напівсонні.

А собачку Терика ви знали? Він своєму панові гадзіваста пильнує. Гадзіваста маленьке та й Терик не дуже то великий. То рахунця на обід запросить, то зайчика, то сарну з лісу. Терик з паном живуть собі мирно у згоді, розважються разом, розмовляють, приятелюють дуже.

Та вже у старій бабусі, — ні пташки, ні кичі, ні рибки, ні Рибка. Здавалось би, — тихо, тихо в її самотній кімнаті. Та воно зовсім не так. З її чепуренького балькону несеться часто жива, весела розмова: — „Істоники дати мій дітям, водички дати холодної? Мої ж ви радощі окатенькі, моя розпало“.

Бабуся радіє, бо „дітоньки“ гарно ростуть, зеленіють, чепуряться квітом курчавим. Звісно, квіти люблять розмову, люблять людське тепло, людський голос. А хто його не любить?..

Проте, новий Президент старість вдержуєвати політику зближення з народом, надаючи гідність і почуття громадянства для тубільців, та толерує поступливість інших в складній ситуації, хоча і далі спокійного щодо підтримки й охорони ЗСА.

Життя молодого Чанга доволі авантурниче і повчальне. Він народився в Чікоу на східному побережжі Китаю у 1910 році. Вже молодим хлопцем, маючи 15 років, він „прислав“ до одного відомого військового адміністратора, щоб коло нього за давнього традицією вчитися військового ремесла. Та це не задовольнило його сподівань і в 1927 році він виїжджає до СССР, де в Москві записався до Московської Академії ім. Фрунзе. Та в советській армії не довго велося йому служити. За підозріння в „троцькістських симпатіях“ і „активності“ його виключено з рядів армії і вислано в Сибір, де він й познайомився зі своєю дружиною, російською. Шойно аж в 1937 році Сталін дозволив йому на виїзд із СССР.

Його перебування на Сибіру не допомагало йому в (Закінчення на стор. 3-ій)

Чанг Чінг-куо...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Ного військовій службі і не радувало його батька, в якого армії він сповняв до 1948 року тільки підвладні функції і шойно на Тайвані, фактично, почалася його провідна кар'єра. Тут в 1948 році став він міністром оборони, потім віцепрем'єром, а з 1972 року прем'єром Тайваню.

Після пам'ятної поїздки президента ЗСА Р. Ніксона до Китаю і його відвідин Мао Тсе-тунга, поширювалися слухи, що неможливо колишній вивисник Академії Фрунзе потаємно „пактує зі совєтами” проти Китаю і ЗСА, тобто, що не дбаючи на своє перебування в Сибіру, удержує теж добрі контакти з Москвою. Скільки в цьому правди, годі знати, може бути фактом що сам „нетонучий острів” Тайван для совєтської протикитайської і азійської політики мав би неопінену вартість. Проте Чанг Чінг-куо не піддається випробованню держави, випробованню курсу політики свого батька, тобто, не відкидаючи при тому претензії до проведень над цілим Китаєм. Політично він старався оперти Тайван на союз держав Південно-східної Азії, — на союз „потуг третього світу”.

Саме положення Тайвану на морському шляху з Японії до Індії, або на шляху поміж Індійським та Тихим океаном дає йому можливість, подібно як і для Гонг-Конгу, стати потугою морського індустріального і торговельного розвитку, серед держав третього світу і в цьому напрямі Чанг Чінг-куо має поважні основи.

Крім цього, Національ-

ний Китай розпоряджає модерною і добре вивіреною армією, яка тепер приготувалася на існування без допомоги ЗСА. Ця боєздатна 640.000-на армія близько берегів Китаю і В'єтнаму є до певної міри запорукою безпеки держав „третього світу” Південно-східної Азії. Не відступає далеко і летунство Тайвану і сьогодні розпоряджаючи великою бойовою силою. Ця сила скріплена ще більше, якщо в цьому році ввійдуть в службу 3 нові ескадрильї літаків типу Ф-16. Летунство має також і оборонне автоматичне повітряне підтримання, а армія — далекого засягу американські ракети з великою вибуховою силою. Найновішу систему ракетної оборони має і флот Тайвану, що може розбити всілякі заходи блокади Тайвану з боку Китаю.

Президент Чанг Чінг-куо намагається модернізувати свої збройні сили, і може має й слушність, коли говорить про реалістичну політику. Розуміється, що демонстрація мілітарної сили на Тайвані спрямована у великій мірі проти Китаю Гуа-Куо-фенга, але й одночасно як тут в політичній грі оборонної спільноти держав Південного Сходу Азії (СЕН-ТО). Це підтверджує і його шеф штабу збройних сил, адмірал Сунг Чанг-чінг, коли говорить: „Ми можемо офіційно впровадити нашу оборону супроти кожного сусіда. В промірі 500 морських миль стоїмо до розпоряджності, як сильна наступаюча сила, у випадку небезпек нападу...”

Сл. п. Оксана Генгало — невтомна суспільна працівниця

Із смертю сл. п. Оксани Генгало Українська суспільна служба втратила одну з найдіяльніших своїх працівниць. За освітою педагог та ще й із широкими зацікавленнями, у проблемах мовознавства і культури. Оксана Генгало велику частину свого життя віддала справам суспільної служби, як організаторки суспільних акцій і невтомна та й віддана трудівниця. Її ім'я тісно зв'язане з діяльністю нашої репрезентативної допомогої харитативної установи — Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Саме для цієї нашої установи сл. п. Оксана Генгало віддала більше ніж чвертьстоліття свого життєвого труду, проявивши свою суспільну працю в різних акціях допомоги: організації дитячих садків, ведення вакансійних осель, прийняття новоприбулих поселенців, радою й допомогою новим поселенцям у їхніх перших важких кроках акліматизації на новій землі. Всю суспільну працю виконувала сл. п. Оксана Генгало не тільки з притаманною педагогічній виробничості й терпеливості, але з тактом і перш за все із серцем, бо віддала вона суспільній праці всю теплоту свого серця.

Сл. п. Оксана прийшла на світ у сім'ї фінансового урядовця Голубинки в місті Кракові в 1907 році. У Кракові була тоді невеличка українська громада, що її репрезентували такі визнані згодом діти, як Богдан Лепкий, Олександр Новиківський, Василь Стефаник, Катерина Григорівна й інші. Богдан Лепкий був у той час учителем гімназії, згодом, після війни, став професором Ягеллонського університету. Рідня Голубинків мусіла близько жити з Лепкими, бо Богдан Лепкий був хресним батьком Оксани. Голубинки, — а сім'ї була це сестра Олена (правничка, вже померла) і брат Мирослав (лікар, що живе з дружиною і сімейним сином в Чехії, і там сл. п. Оксана закінчила навчання в німецькій гімназії. Відтак вона студіювала германістику в Карловому університеті у Празі, закінчила студії науковим ступенем магістра в 1937 р. В час університетських студій відвідувала лекції української філології проф. Олександра Колесса, що в той час був професором в Карловому університеті. Студії у проф. Колесса не тільки дали основи української філології, але поглибили зацікавлення її проблемами мовознавства. Закінчивши студії сл. п. Оксана переїхала на Карпатську Україну і там учителювала в середніх школах у Хусті, Сваляві і Мукачеві. Вже перед війною отримала вона постійну посаду вчителя німецької мови в Торговельній Академії у Брні. І студенткою і молододу вчителькою Оксана була діяльною в молодечих організаціях, головою у Пласті, в якому займала різні пости до самої смерті.

Війна не дозволила, щоб

життєвий шлях сл. п. Оксани пішов по вибраній дорозі педагогічної діяльності. Разом з багатьма іншими українськими втікачами, вона опинилася на чужині в Німеччині. Спершу поселилася у Мюнхені. Тут пережила закінчення війни і була свідком всіх важких переходів, що впали на долю українців, вигнаних і виселених чужим режимом. Тут зустріла вона і насильно вивезених і арештованих у німецький концетрак українців і вже тоді в неї на першому плані була поставлена допомога і опіка над нашими нещасними людьми. Тут і познала вона одного з тих в'язнів, що їм дозволила доля вийти живими з концетраку, коли американська армія зайняла Німеччину, і з одним із тих в'язнів, Петром Генгалом, одружилися. Молоде подружжя жило в табірній вивисенці у Берхтсгадені. Вже тоді Оксана виявила своє покликання до праці в суспільній службі. Вона не тільки заохочувалася хворим і знесиленним допитом ув'язненим чоловіком Петром, але й організувала допомогу іншим у потребі. В Берхтсгадені продовжувала вона і свою педагогічну діяльність як вчителька у табірній гімназії. Була і тоді діяльною в Пласті, активно працювала в табірї.

В 1950 році подружжя Генгалів переїхало до ЗСА й поселилося у Філадельфії. Хоч і самі це не забували, обидвоє зразу включилися у громадську працю. І тут Оксана зразу віднайшла себе в суспільній праці. В той час Злучений Український Допомоговий Комітет був у самому розгарі діяльності. Заходами ЗУАДКомітету прибули вже і прибували нові сотні і тисячі поселенців. Їм треба було допомогти дістати приміщення, дістати перші засоби на прожиток, влаштувати їх на працю. Почали творити осередки суспільної служби при ЗУАДКомітеті, щоб спільними силами і давніми поселенцями і новими іммігрантами розв'язувати проблеми нового поселення. В цій акції бачимо сл. п. Оксану Генгало. Вже 14-го листопада 1951 року відбулася у Філадельфії збори Відділу суспільної служби ч. 1, що його очолювала заслужена суспільна діячка Олена Штогрин і в Управі цього осередку бачимо вже й сл. п. Оксану Генгало. Відділ розгорнув велику діяльність, головню в діяльності допомогти вислати пакети в Європу, а перш за все в діяльності опіки над молоддю і просвітній діяльності, і тут праця Оксани Генгало була дуже пожиточною. Вже в літі 1952 року заступав у Філадельфії Дитячий Садок при ЗУАДКомітеті і це була заслуга організаційної референтки нового суспільного осередку Оксани Генгало. Вона ж була і першою виховницею у цьому садочку, напевно першою українською садочку на американській землі. Як поважно була запланована праця над вихованням дітей, вказує факт, що при осередку була створена бібліотека суспільної служби і першим випуском був виданий соціальний підручник для ведення дитячих садків, на основі офіційних американських видань, що їх переклади зладив друга наша суспільна працівниця, що трудилася разом із сл. п. Оксаною Генгалом, проф. Тетяна Горашенко. Вже в наступному, 1953 році був організований перший дитячий табір для дітей дошкільного віку, на літній оселі УРС-Союзу у Глен Спей, напевно теж

перший такий український табір на американській землі, і знову сл. п. Оксана Генгало — це його організатор і рушій. В той час Оксана Генгало переходить на працю до канцелярії ЗУАДКомітету і відтоді віддає свій труд і силу, та й — найважливіше, — своє серце і свій запал суспільній роботі. А ця робота вимагала повної поваги й зосередження, навіть коштом своїх особистих справ. Із своєю вищою освітою й інтелекцією сл. п. Оксана Генгало мала всі дані, щоб увійти у педагогічний, академічний світ. Та вона залишилася при своїй громаді, віддала всі свої сили суспільній праці. Коли в 1958 році, після закінчення революції в Угорщині, напліла нова хвиля втікачів з цієї країни, між ними й українські втікачі, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет був покликаний зайнятися переселенням і допомогою цим новим втікачам. Був створений в табірї „Кемп Кільмер” (не всі знають, що Кільмер — це не ім'я генерала, але поета Джеймса Джойса Кільмера, що згину в 1918 році на фронті в Європі) спеціальний переселенський табір для нових втікачів, та й там же була і канцелярія ЗУАДКомітету. Працювала в цій канцелярії, доживаючи кожної дні сл. п. Оксана Генгало, бо вона одна з поміж працівників ЗУАДКомітету могла розмовити з втікачами з Угорщини, разом з редактором Миколою Вайдою і головою малярського комітету у Філадельфії д-ром Ачелем. Своїм Загальним Збором ЗУАДКомітету в 1963 р. обрала сл. п. Оксану Генгало секретарем Екзекутиву нашої установи і на цьому пості працювала вона до останнього дня свого життя. Її протоколи зі засідань точні й обширні, можна її праця була викінчена й завершена. Два останні роки сл. п. Оксана Генгало, перейшовши на емеритур, повернувшись на працю до канцелярії ЗУАДКомітету.

Ця на ній спочивала тепер уся канцелярська робота, що її вона виконувала з відповідальністю. Ця праця вона пов'язувала з діяльністю суспільної служби, чергуючись годинами праці з керівництвом суспільної служби д-ром Володимиром Чумою. Ще на кілька днів перед смертю виконувала сл. п. Оксана Генгало свою працю секретаря. Коли ж в четвер, 23-го лютого порозумівся з нею, як звичайно телефонно, повідомляючи, що вийдемо на два тижні з Філадельфії, вона повідомила мене, що полагодила телефонічно з членами Екзекутиву справу виїзду делегати ЗУАДКомітету на нараду Дорадчого Комітету для Справ Допомоги Закордонном при Державному Департаменті у Вашингтоні для пред'явлення плану допомоги хлібоборам у Бразилії, та й повідомила, що це цього дня мусить піддатися перевірці і терапії у лікарні. Та заперечила, що в лікарні обумувася справу наступної наради, щоб її якнайшвидше відбули, бо є важливі справи. Хоч і голос Оксани звучав ослаблено, та й сама вона віддала себе суспільній праці. За її труд віддяча їй вся громада, її ім'я залишилося в історії Української суспільної служби, яка записала себе похвальними ділами у діяльності Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, що його трудівницею була сл. п. Оксана Генгало.

Виставка малювання і скульптури в Нью Йорку

Від деякого часу появляється в галерії ОМУА в Нью Йорку виставки молодих і майже незнаних на цьому терені українських мистців. Серед них не раз бувають таланти, яких не можна легковажити і які дадуть про себе знати в майбутньому. До ряду таких виставок належить виставка/малювання Свиріденки і скульпторки Фаріон, виставка яких була відкрита у згаданій галерії від 7-го до 19-го травня 1978 р.

Волтер Свиріденко студіював малювання у Франції, а почав мистецьку працю виставляти по різних галеріях і інших місцях Франції і Америки від 1966 р. В основному він експресіоніст, але в багатьох картинах поєднує експресіоністичну барву з реалістичною формою. Така стилістична комбінація надто популярна в нашій дні. Логічно є думати, що реалістична форма повинна бути поєднана з реалістичною барвою, як цього вимагає єдине стилі. Без уваги на це треба вважати Свиріденку здібним малювати людини, який деколи малює також інші теми. На цій виставці показав портрети і олівці. Людина у його портретах або подібних композиціях все виступає одним. У переважно чоловічих поставах вираз сили і змужняння вперед підкреслено інтенсивними і гострими кольорами. Квіти зображені як цілі килими живої рослинності, в яких рух листків на вітрі і сила їхнього росту символізує подібне, як у людини, переможне зма-

гання в природі. Треба підкреслити позитивне відношення до людини і її духовних можливостей у цього мистця. Акрілеві і олівці картини доповнюють досить вільно виконаними рисунками і графічними працями.

Аня Фаріон студіювала скульптуру в Італії і виставляла свої праці в Америці від кількох років. Її п'ять скульптур більше як рівно вважать 40 експонатів мистецтва на виставці, — не тільки тому, що скульптура твориться повільніше, як картина, але також тому, що довга праця дозволяє більше вкласти у твір. Всі її скульптури виконані в різних родах каменя. Скульпторка розвиває тему, яку їй

підсуває сира форма каменя, і опрацьовує її прецизійно, лишаючи частину необробленого каменя як тло. Реалістичні, але узагальнені і досить повні форми переважно жіночих постатей виражають загальнолюдські теми і емоції, як „Смукот”, „Закохані”, „Відпочинь”. Формальна проблема авторки головна і всюди розв'язана з помітним майстерством, а тема трактована з почуттям міри і естетичним смаком. Загальна заокруглена форма відповідає вимогам матеріалу, якого безпосередньо опрацювання дає враження солідності і автентичності скульптури.

Любомир Кузьма

ВИБІР ГОЛОВНОГО УРЯДУ

(Закінчення зі ст. 1-ої)

На головних Контролерів:

Д-р Богдан Футей	236 голосів
Проф. Іван Телюк	209 голосів
Отець Степан Біляк	193 голосів
Д-р Богдан Гнатюк	173 голосів
Мгр Іван Гервас	171 голос
Отець Іван Ващук	160 голосів
Д-р Іван Скальчук	127 голосів
Кирило Безкорований	122 голосів

На головних радних:

Інж. Анатолій Дорошенко	199 голосів
Текля Мороз	181 голос
Андрій Джула	177 голосів
Д-р Аскольд Лозницький	174 голосів
Проф. Тарас Шмагала	168 голосів
Анна Гарас	160 голосів
Гелен Олек	153 голосів
Василь Дідюк	148 голосів
Іван Олександровський	141 голос
Інж. Мирослав Кальба	134 голосів
Микола Хоманчук	130 голосів
Роман Куропас	127 голосів
Михайло Сорока	124 голосів
Євген Репета	123 голосів

Євген Іванців	121 голос
Марія Шпікула	115 голосів
Володимир Запаранюк	113 голосів
Д-р Михайло Снігурович	112 голосів
Андрій Кейбда	109 голосів
Василь Шарван	109 голосів
Д-р Анна Чопик	102 голосів
Марія Кульчицька	91 голос
Михайло Ольшанський	83 голосів
Іван Хомко	81 голос
Володимир Гетьманський	73 голосів
Василь Ліщинський	66 голосів
Роман Крукпа	52 голосів
Іван Пригода	41 голос
Тимо Бутрей	38 голосів
Д-р Василь Лучків	35 голосів
Інж. Августин Й. Рудник	32 голосів
Інж. Микола Денисюк	30 голосів

РОЛЯ ОДИНИЦІ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

нов західного світу це щось таке, що може бути стримане...” І знову ж тяжко повірити, щоб ці слова були призначені для „лівацького ухилу”. По-третє, у другому тому своїх споминів він виразно вказує на факт, що в тому часі у Вашингтоні серйозно бралися під увагу можливості війни з СССР. Але він каже там: — „Думка про війну з Росією була досить відрадною в той час, коли вона принесла б... Та особливо тривожною їй огидною була вона для мене тому, ... що у ній американська сторона не мала б реалістичної обмеженої цілі” (ст. 94). А на слідуючій сторінці він ще додає: — „... я був зовсім свідомий і я проважував що свідомість передає своїм студентам Військового коледжу, що у війні між ЗСА і СССР повна перемога була неможливою”.

І тут мимохіть напрошується думка, що „твердолінійники” 1947 року думали про війну, а Джордж Ф. Кеннан підсунув їм стримування, сьогоднішні ж „твердолінійники”, чи, як Кеннан їх називає, „алармісти”, поважаються за стримуваннями, то він

пробує підсунути їм капітуляцію. На друге питання відповіди, можливо, дає Аллен Бесансон у своєму найновішому творі „Советський синдром”. Джордж Ф. Віль, один із редакторів тижневика „Ньюзік” наводить у своєму коментарі „Витримування холодної війни” із цього твору слідуючі думки, виразно з ними погоджуючись: — „Від капітуляції Німеччини західна політика ставила перед собою цілі, які чудово збігалися із цілями совєтської політики. Бо політика „контейнменту” встановила була оборонний кордон доквруги Совєтського Союзу, і за тим кордоном він міг спокійно травити свої завоювання”.

Це поважний закид. І насувається питання: чи випадком невраціоналізації імплікації у цьому закиді і не є цілком отото історія з „лівацьким ухилом”? Та як би там не було, ніхто і ніщо не може замаскувати прізвища Джона Ф. Кеннана з анналіс історії. Тільки майбутній події покажуть, чи його роль буде розцінюватися по державницькій невгнутій лінії патріота Гая Мушія Сісвеллі, а чи може по зрадницькій лінії Ефіяльта.

Остап Тарнавський

UKRAINIANS IN PENNSYLVANIA

A CONTRIBUTION TO THE GROWTH OF THE COMMONWEALTH

Price: \$5.00 (hardbound), \$4.00 (softbound)
Postage and handling \$0.75
New Jersey residents add 5% sales tax.

SVOBODA BOOKSTORE

Jersey City, N.J. 07310

В першу неділю місяця
4-го ЧЕРВНЯ 1978 року
відбудеться

ВІДПУСТ

у Манастирі св. свщм. Йосафата
в Глен Ков, Лонг Айленд, Н. Й.

Просимо всіх взяти численну участь.
ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

при участі Відділів Східних Штатів: Нью Йорку, Ірвінгтону, Ньюарку, Трентону, Філадельфії і Вашингтону влаштує

в неділю, 4-го червня 1978 р., о 1-й год. дня в „Українському Селі” в С. Бавид Бруку, Н. Дж.

ВЕСНЯНУ ЗУСТРІЧ-ПІКНІК

в 60-ту річницю проголошення Четвертого Універсалу, на якій візьмуть участь члени Державного Центру УНР з коротким словом про ті події.

- В мистецькій програмі візьмуть участь відомий гуморист — Степан Магмет та ансамбль бандуристів „Бурлак” під орудою п. Сергія Ковальчука з Вільмінгтона, Делавар.
- До танцю гратиме оркестра „Струмочок” з Бавид Бруку.
- Крім цього буде смачний буфет та різні несподіванки.

Головний Комітет запрошує усе Українське Громадянство до численної участі провести гарно і безтурботно час.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ в НЬЮ ЙОРКУ

136 Друга Авеню, II поверх
(Дім Українського Визвольного Фронту)

П'ятниця, 2-го червня 1978 р.

Година 7:30 веч.

ЗУСТРІЧ З О. МИТРАТОМ ЗЕНОНОМ ЗЛОЧОВСЬКИМ

Гостем в переїзді з Польщі

Ред. УЛЯНА ЛЮБОВИЧ — Вступне слово.
Проф. ДАРІЯ ГОРДИНСЬКА-КАРАНОВИЧ — „О. Митрат — композитор церковної музики”.

О. Митрат ЗЕНОН ЗЛОЧОВСЬКИЙ — „Українська Католицька Церква в Польщі”. Після доповіді відбудеться дискусія.

Субота, 24-го червня 1978 року
Головна зала „Commonwealth Ballroom”
Marriott Hotel
City Line and Monument Road
Philadelphia, Pa.

Оркестра „Темпо” І. Ковалич

Вечірній одяг.

Українське Лікарське Товариство Північної Америки — Відділ Пенсильвенії

запрошує все Громадянство на

ВЕСНЯНИЙ РАВТ та БЕНКЕТ

„Коктейль” — 6:30 • Бенкет — 7:30
Равт — 9:00 год. веч.

В справі квитків та інформації, прошу звертатися на адресу:

Ukrainian Medical Association

c/o Mrs Nila Sendzik

409 C-2 Knightbridgecourt, Salek Harbour

Andalusia, Pa. 19020

Тел. (215) 638-8609 від 7-ої год. веч.

В поїзді на Захід

Головна Екзекутива ФКУ намагається скріпити зв'язок з українськими скупченнями в ЗСА та Канаді. Ставить громадянству під увагу проблематику, що виходить поза межі їх громад, вказує на завдання, які повинні об'єднувати в творчому чині всіх українських людей в цілому світі. Подас інформації про діяльність Гарвардського Центру Українських Студій.

В половині місяця квітня цього року член Головної Екзекутиви ФКУ, д-р Адриян Сливицький, відвідав українські громади в Фінкісі та Гюстони. Мета відвідин — навести тісний контакт, розповісти про працю Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, навести можливість для повного розвитку української науки, обговорити потреби, щоб цьому процесові забезпечити високий рівень і тяглість. Піднести у своїх слухачів оптимістичний настрій, звертаючи їхню увагу геть від місцевих непорозумінь, сварок, дрібниць на першорядні справи, виклики охоту до зусиль, до жертвенності, до підтримки Фонду Катедр Українознавства. Чи досягнув д-р Сливицький мети своєї поїздки, покаже майбутнє, покаже те, чи включає себе ті громади в кампанію ФКУ.

Зустріч українського громадянства Фінкісу з представником українського Гарварду відбулась у суботу, 15-го квітня. В організуванні сходин, які відкрив о. М. Колодій, багато зусиль доклали С. Василенко, Андріяна, звітуючи та інформуючи, передав також присутнім ширший привіт від студентів, докторантів і наукових співробітників в Гарварді. В дискусії брали участь о. Колодій, панове Росоло, Теслевич, Івасів, Комарницький, пані Янг та інші. Присутні склали групові датки на УНІГУ й рішили покласти до дії на сходинах Відділу УККА Комітет ФКУ в Фінкісі.

В Гюстони зустріч відбулась у неділю, 16-го квітня, в залі УКЦеркви св. Пія Х, зараз після Богослуження, що його відправив о. В. Вербицький. Було понад 40 осіб, серед них студентська молодь.

Сходина відкрив Віктор Балабан, відомий месенат, який фінансує тепер видання книжки про українців в Тенсасі. У жвавій дискусії брали участь п-во Куцки, Данилики, Поточняки та інші. Присутні склали грошові пожертви, закупили видання УНІГУ та обговорювали пляни, як повести збіркову акцію на території Тенсасу.

Д-р Сливицький відбув вже принаймні кілька десятків поїздок в справах ФКУ, відвідаючи Сан Франціско, Лос Анджелес, Сан Дієго, Орегон, Фінкіс, Гюстон, Чикаго, Детройт, Клівленд, Піттсбург, Бюфало, Рочестер, Сиракузи, Ютику, Бінггемтон, Гартфорд, Філадельфію, Маямі, Балтимор, Торонто у Канаді та інші. Деякі місцевості відвідував по кілька разів, часто при нагоді поїздок у зв'язку із професійними відвідуваннями. Він — адвокат, працює в одній з передових правничих фірм Нью Йорку.

В Андріяна не лише велика доза ідеалізму, захоплення для доброго, кохання до діла, патріотизму й любові до своїх українських людей, хисту для публічних виступів, але й суворе дисциплінованість, велика сила духа, яка велить йому попри велике навантаження робочого дня в його професії виконувати кожну хвилину для української справи. Подиву гідним є ще й те, що він швидко отримується від розчарувань в наслідок спостережень дрібнички, мандрування часу, сил, нагод, амбіціонерства в житті наших громад, браку усвідомлення основних потреб, широко поширеного збайдужіння, сварок, суперечок, багато

Індивідуальна образотворча виставка Аркадії Оленської-Петришин

„Вікно вночі” — олія Аркадії Оленської-Петришин

Аркадія Оленська-Петришин улаштувала свою чергову виставку в Бодлей Галерії, при 1063 Медісон евеню, у Нью Йорку, яка тривала від 4-го до 15-го квітня 1978 р. Відкриття виставки відбулось у неділю, 2-го квітня д.р. у 3-й годині після обіду. На відкриття прибула у переважній більшості українська публіка.

Не приходить на цьому місці писати про Арку, як мистця образотворчого мистецтва, бо вона в загальному широківідомою зі своїх виставок індивідуальних і збірних, на якій в пресі були поміщені рецензії, а також відома зі своєї праці, як

рецензентка образотворчих праць і виставок в журналі „Сучасність”, в якому є також членом редколегії. Остання її виставка у Бодлей Галерії, ще і ще раз підкреслює і підтверджує її безперерйну дбайливу увагу до мистецько-творчих дерзаних. Хто знайомий з мистецькою творчістю Арки, а зокрема з її раннім періодом то мусів завважити, що в її творчості є повне енергії творче життя. Завважується, що в цьому відношенні в Арки немає затримки, але безперерйна творча наснага відкриває нові творчі нюанси у власному осмисленні. Оглядаючи картини Арки на останній виставці, мимоволі завважується, що з її творчості все вісвіжіє. І так прийшло на думку — а що, якби так показати мистецько творчий розвиток Арки в минулому і поставити його поруч сучасного. Правда Арка не належить вже до молодого покоління мистців,

її можна зарахувати до середнього покоління, але незалежно від цього в ній є багатий, а ще більше цінний творчо-мистецький доробок, який можна б розділити на певні окремі етапи. Отже, для цього було б добре улаштувати ретроспективну виставку картин. Тут можна було зробити під багатьма аспектами добірку картин із її ранньої творчості з безпредметного жанру з предметним вираженням рослинного шлетва, її імпресіоністичні предствлення, закоханість у квітах, описла плоске, чи можна назвати маскове предствлення людини з чого ще залишилося відблеск сьогодні, її класика біло-чорних картин, і кінчаючи найновішими творами. Гадаю, що така виставка була б під багатьма аспектами цікава й корисна.

Маларка мала на виставці картини чорно-білі і олійні, переважно середнього й великого формату. Розміщення картин було зроблене зі смаком. Не було накопичення, що часто завважується на виставках. Крім цього вона мала також картини, які можна було оглядати, що не були ще розвішені.

Якщо їдеться про олійні картини Арки то їх цінність полягає в унікальності композиції і розв'язці задуму, як також кольору. З виставлених на виставці картин завважується, що об'єктом мистецької творчості Арки є домінуюча флора у різних варіаціях її предствлення: масивному, культивованому — вазонах, сукупино й поодинокі. Про рисунки Арки не приходить говорити, бо це найкраще предствлено на її чорно-білих картинах. В Арки домінуючі холодні кольори, це само собою пов'язане з тематикою її творчості. В ній сильно відзначаються зелені з різними відтінками. В її кольорі, як також ідеї твору помічається вишуканість з чого випливає її унікальність і неповторність. Арка належить до мистців образотворчого мистецтва, яка не зупиняється над своїми досягненнями, але все і безперерйно відкриває нові творчі світи. Праці, що були виставлені в Бодлей Галерії можна зарахувати до одного зі замкнених етапів творчості Арки. Треба припускати, що він не є і не буде останнім.

М. Галів

Пластове Свячене в Детройті

Уже ввійшло в традицію, що кожного року Пластприят улаштує для пластової молоді, її батьків і широкої української громади Великодню зустріч. У цьому році ця зустріч була дуже вдалою, зокрема велика участь у ній громади Детройту, що свідчить про видачну підтримку Пласту всією нашою спільнотою, як організації, в рядях якої виховувалися видачні українські особистості, які ввійшли в нашу історію останнього п'ятидесятиріччя.

У Пластовому Свяченому взяла участь голова виховного сектора Крайової Пластової Старшини п.сен. Наталія Коропецька. Передаючи привіт від Крайової Старшини, вона поінформувала зібраних про Міжкрайову Пластову зустріч, що відбується цього року в Едмонтоні (Канада). Програмою зустрічі керував п.сен. Степан Феденко.

Після короткого привітання — слова голови Пластприяту п.сен. Христини Макара-Перел, доповідь про значення великодніх звичаїв виголосив п.розв. Роман Калитяк.

На далішню програму склалися збірні деклямації, що їх виконували рої новачків і новачок: Р. Завадович — „Великодній привіт” — рій „Яструб”, К. Перелісна — „Христос Воскрес” — рій „Круки”, „Найкраща писанка” — рій „Сонік”, „Як Оксана писавку писала” — рій новачок „Маки”.

Юнаки з гуртка „Кобри” вдало прорецитували вірш Б. Лепкого „Великодні дзвони”. Деякі діти, які виступили у збірних деклямаціях, хоча походять із мішаних подруж, добре володіли українською мовою. Деклямації чергувались з великодніми хороводами новачок і юначок. Вийшли в'язалі із свого завдання рої „Маки” і „Дзвіночки” у хороводі „Ягіл-Ягілочка”.

Незатерте враження залишив хорівід „Гори Карпати” укладу професійного хореографа пані Мотрі Мамар-Федірно та „Гайляки” у виконанні юначок 10-го куреня ім. Ольги Кобилянської. Бурю оплесків збирала 9-літня Іва — „зучок”, яка відважно „промаршувала по мості” із рук вздовж цілої сцени з незначною тільки підтримкою.

На запрошення Пластприят у програмі взяв участь зі своєю дитячою струною оркестрою відомий диригент К. Цепенда, в якій брали участь діти від 8-12 років (80 відс. членів оркестру є пластунами). З дітьми виступала також опікунка оркестру пані Соня Гулик. Оркестра відіграла „В'язанку пісень”. Коли пронеслись звуки пісні „Човен хитається”, вся громада підхопила мелодію і виторилася зворушливою атмосферою поєднання трьох поколінь у немирущій українській пісні. Вже не було ні дідусів, ні батьків, ні дітей, ні розриву поколінь — а була одна суцільна українська громада. Цей самий настрій супроводжав і останню гайліку, коли юначки зійшли зі сцени поміж публіку і останню гайліку виводили поміж столами під такт оплесків присутніх.

Новачки і юначки, які вступали у програму були одягнені в пластові однострої. Новачки і юначки, що виступали у хороводах мали на собі народний регіональний одяг. Словом станичного закінчено програму. Після програми відбулась великодня перекуська.

Треба з признанням піднести працю над підготовкою цілої імпрези членів Пластприяту і пластових виховників і виховниць, а зокрема вклад праці пані М. Федірно у підготовку гайлік і хороводів.

Ф. Любимецька

HNIZDOVSKY

WOODCUTS, 1944 - 1975

A Catalogue Raisonné by ABE M. TAHER, Jr. with a foreword by PETER A. WICK and an autobiographical essay by JACQUES HNIZDOVSKY. Price: \$25.00 hard bound. Postage and handling one dollar. New Jersey residents add 5% sales tax.

SVOBODA BOOKSTORE

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
впроваджує нову класу забезпечення для дітей,
а саме:

Чи може бути кращий дарунок для наших дітей, як грамота життєвого забезпечення Українського Народного Союзу?

МОЛОДЕЧУ
ТЕРМІНОВУ
ГРАМОТУ3 ОДНОРАЗОВОЮ ВКЛАДКОЮ ТА АВТОМАТИЧНОЮ
ЗМІНОЮ НА КЛАСУ Р-65 З ДИВІДЕНДОЮ

ВІК ВИДАЧІ: Від народження до 15-го року життя.

СУМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: 1.000 доларів термінового забезпечення до віку 23-ох років та 5.000 доларів забезпечення в класі Р-65 опісля.

ВКЛАДКИ: Одноразова вкладка 75.00 доларів при видачі грамоти без дальших вкладок, аж до віку 23 років.

Відтак 75.00 доларів річно від 23-го року до річниці видачі грамоти найближчої до 65-их уродин.

ГАРАНТОВАНІ МОЖЛИВОСТІ ДОДАТКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: Можна набудити додаткові грамоти забезпечення на суми не вищі від Р-65 грамоти, без доказів стану здоров'я в такому часі:

1. В річницю видачі грамоти у віці 25, 28, 31, 34, 37 та 40 років;
2. З нагоди одруження забезпеченого (-ої);
3. З нагоди народження дитини у забезпеченого (-ої);
4. З нагоди законного адоптовання дитини забезпеченим.

Загальна сума всіх цих додаткових грамот не може перевищити п'ятикратної суми основної грамоти в класі Р-65, тобто 25.000 доларів.

ЗВОРОТНІ ВАРТОСТІ: Грамота має наступні зворотні вартості до вибору, а саме грошові звороти, частинно виплачене забезпечення і безплатне продовження.

ПОЗИЧКИ: На бажання забезпеченого може бути уділена йому позичка на підклад грамоти.

ДИВІДЕНДИ: Ця грамота гарантує виплату дивіденди починаючи від 25-го року життя.

Всіх заінтересованих в справі набуття цього нового і нао-
звичайно корисного роду забезпечення для дітей і молоді, про-
ситься за інформаціями звертатися до місцевих секретарів
УНСоюзу, або безпосередньо до Головної Канцелярії УНСоюзу
в Джерзі Сіті.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

30 Montgomery Street 3rd Floor Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200 New York tel.: (212) 227-5250How Boom Boom Willis
got his name.

I scrawled on the blackboard as big as I could: "Good-bye, Mrs. Willis," taking care to dot all the i's. My best penmanship for my favorite teacher. Mrs. Willis was quitting to have a baby.

When I told my Dad we wanted to give the baby a present, he suggested a U.S. Savings Bond. Said it would be a lot better than any blanket we could buy. So we took up a collection for our Savings Bond baby.

My knees shook and I stumbled over my words as I made the presentation. I thought the Bond would make Mrs. Willis very happy, but she looked like she was going to cry any minute. She finally got control of herself, though.

Then Mrs. Willis let us all come up and listen to the baby's heartbeat through a stethoscope she'd brought. There it was: Boom... boom... boom. You never saw such a bunch of

excited kids. And right then and there is how we gave poor Boom Boom Willis the nickname he is known by to this day.

Saw Boom Boom last week. All 6 feet 2 of him. Sure seems like he grew up fast. Taking off for college this fall. Paying for it with the collection of Savings Bonds we started for him when we were kids. Just think. Not only did we give him his nickname. We got him started on an education, too. It's enough to make you proud!

U.S. Savings Bonds are safe, steady and dependable. And they grow right along with you. There's no better way to get a good start on the future. Buy Bonds.

Take
stock
in America.